

til Borgermesterens Stilling i Borgerrepræsentationen og Amtmandens i Amtsrådet, saavidt den Sidstnævnte fremdeles maatte vedblive at være født Formand der, men efter Fleertallets Formening ere Forholdene i den Henseende meget forskellige i By og paa Land; det vilde ganske vist praktisk være forbundet med langt større Vanskeligheder at faae en anden Formand i Amtsrådet end Amtmanden, end det vil være i Byerne at faae en anden Formand i Borgerrepræsentationen end Borgermesteren. — Et Mindretal (Mørk) har ikke kunnet slutte sig til Fleertallets Opfattelse, idet han tværtimod troer, at det vil give Anledning til et slikt Forhold, og muligviis til Rivninger og Chikaner, naar Borgermesterens Valg eller Gjenvalg til Formand i Communalbestyrelsen skal beroe paa foranderlige Fleertals-Stemninger; dette Mindretal foreslaaer derfor, at Borgermesteren skal være født Formand i Repræsentationen. Et andet Mindretal (Frølund og Steenstrup) gaar i den modsatte Retning, idet det formener, at Borgermesteren heller ikke bør have Stemme, men vel Sæde, i Borgerrepræsentationen, medmindre han er valgt til Medlem af denne.

Efter Udvalgets Mening er det kun Borgermesteren, der for Fremtiden skal have Sæde i Borgerrepræsentationen og paa den Maade deeltage i de communale Anliggendes Bestyrelse, hvorimod de andre Medlemmer af Magistraten, hvor saadanne findes, skal være henviste alene til Varetagelsen af Magistratsforretningerne, medmindre de maatte være Medlemmer af Repræsentationen. Ganste naturligt har herved det Spørgsmaal paatrængt sig, om der virkelig for Fremtiden skal være nogen Trang til eller Brug for saadanne særlige Magistratspersoner, eller om man ikke muligen gjorde rettest i at bestemme, at de skulle bortfalde, navnlig ved Vacance. Ligesom man imidlertid med Regjeringsudkastet har troet, at der ikke vilde være Grund til at affjære en Rjbstads Communalbestyrelse Afgang til at vælge borgerlige Raadmænd, naar den selv maatte ønske det, saaledes har Udvalget ogsaa meent, at det vel turde være muligt, at det i de større Byer — og kun i saadanne findes kongelige

Raadmænd — kan være til Nytte, at Borgermesteren hos Raadmændene kan finde nogen Bistand, saasom med Hensyn til Deeltagelsen i forskellige Commissioner. I ethvert Tilfælde vil en foreløbig Bibeholdelse af de kongelige Raadmænd ikke, saavidt skjønnes, kunne medføre nogen Ulempe for det communale Liv eller sammes Frihed, naar de, som anført, henvises alene til Magistratsforretningerne, og paa den anden Side synes den Omstændighed, at de kongelige Raadmænd som saadanne ere Medlemmer af Skifteretten og derhos tillige (alene med Undtagelse af den kongelige Raadmand i Helsingør, hvis Embede imidlertid efter Loven 19de Februar 1861, om Lønninger for Retsbetjente og Magistrats-Embeder § 3, bortfalder ved Vacance) have andre Embedsstillinger (som Byfoged, Bysskriver, Politimester, Herredsfoged eller Herredsskriver), at gjøre det vanskeligt i den foreliggende Communallov at ordne alle de Forhold, hvorom der ved Ophævelsen af den kongelige Raadmandsinstitution vil blive Spørgsmaal. Udvalget har derfor idetmindste foreløbigen anseet det for rettest at udskyde denne Sag til den forestaaende almindelige Omordning af den stedlige Administration og Jurisdiction.

Til nærmere Oplysning om disse Forhold skal man tilføje, at der — foruden den kongelige Raadmand i Helsingør — ialt kun findes 7 kongelige Raadmænd, nemlig 2 i Aarhus, 2 i Aalborg, 1 i Odense, 1 i Randers og 1 i Roskilde. Ifølge de Meddelelser, som Udvalget har faaet fra Justitsministeriet, have disse Raadmænd i de 3 Finantsaar 1862—65 gjenemsnitlig haft en saakaldt Hjemme-Indtægt (Lov 19de Februar 1861 § 2), som følger:

1ste Raadmand i Aarhus (tillige By- og Raadstueskriver, fast Gage 2,000 Rb.) ialt c. 270 Rb. (hvoraf 54 Rb. af Rjbstadens Kasse, Resten Indtægter efter Næringsloven og for Autorisation af Handelsbøger);
2den Raadmand i Aarhus (tillige Byfoged og Notarius publicus, fast Gage 1,500 Rb.) ialt c. 645 Rb. (hvoraf c. 475 Rb. af Embedsford og Capitaler);